

TATÁR SÁNDOR

...arckép

Itt jön!
Szórakozott és siet
egyszerre. Furcsa párosítás.
Kíratknál mindenesetre meg nemigen áll.
Hideg reggelen a buszon szipákol.
Ha teheti, olvas.
Ha nem... – erről nincs adat.
(Épp ez a gyanús.)
Ha megszólítják, többnyire nyájas.
Milyen ócska trükk,
micsoda egy megtéveszteni
csak pancsereket képes paraván!
Közben hogy lepaktált a szavakkal,
nyílt titok.
Tisztességes ember
olajat szókít, szókít, szókítottat futtat,
ÁFÁ-t csal, műbort pancsol,
rokkantigazolványt hamisít; végső esetben
– ha annyira élhetetlen – dolgozik,

de mindenképpen máshogy
bódítja magát.

One-way ticket

A fényképünkön zsiros ujjnyomok,
a tükörbéli arcunkon meg ráncok.
Lásd, akár töpörödő füge, érsz.
(Értél eddig is, csak nem látszott.)
Figyelmed elterelni van
gyerekzsivaj, bor, sőt olykor lázas ágyék;
de amilyen fakón
a táj suhan az ablakon túl el,
oly fakó-áttetsző vagy magad is,
s olyan valószínűtlen minden egykor tarka vágykép.
Messze a hősipkás hegyek.
A régi könyveidben habzó mondatok.
Hiába: az idő ad fel most olyan egyenletet,
melyet se naivan, se rutinból
nem lehet megoldanod – – –
A tasztatúra nem öregszik.
A papír is türelmes.
De legtürelmesebb, ki ott szerényen
a sarok homályában áll
(hát persze: a halál)
– nem tudod elhess